

— nie przekazując informacji, o których udostępnienie zwrócono się pismem z dnia 23 kwietnia 1999 r., Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 10 traktatu WE.

— obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 3, 5 i 19 dyrektywy oraz art. 10 traktatu WE z następujących powodów:

W odniesieniu do Boyne Estuary (estuarium Boyne) Komisja twierdzi, że nie przekazując oficjalnego wskazania w odniesieniu do tego obszaru Irlandia nie określiła w sposób pełny i prawidłowy obszarów wrażliwych zgodnie z art. 5 ust. 1 dyrektywy. Jeśli chodzi o inne obszary, które nie zostały określone jako obszary wrażliwe, Komisja przyjmuje, że Irlandia dokonała określenia w rozumieniu art. 5 ust. 1, lecz podnosi, że obowiązujące aktualnie oficjalne wskazania nie są wystarczająco precyzyjne w zakresie wyznaczania granic danych obszarów wrażliwych.

W odniesieniu do art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy przepisy irlandzkie przewidują przesunięcie terminu do implementacji, o którym mowa w art. 3 ust. 1 akapit drugi, z dnia 31 grudnia 1998 r. na dzień 14 czerwca 2001 r. Komisja utrzymuje, że dyrektywa nie zezwala na takie przesunięcie terminu. Komisja podnosi również, że w odniesieniu do 32 obszarów wskazanych następnie przez Irlandię jako obszary wrażliwe, w przepisach krajowych nie dochowano określonego w art. 5 dyrektywy terminu 31 grudnia 1998 r.

Komisja podnosi, że w odniesieniu do obszarów, których Irlandia niesłusznie nie wskazała jako obszary wrażliwe, uchybiła ona w praktyce przepisom art. 3 ust. 1 i 2 oraz art. 5 ust. 2, 3 i 4 w zakresie aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców powyżej 10 000, a także przepisom art. 5 ust. 2, 3 i 4 w zakresie oczyszczalni ścieków komunalnych objętych zakresem art. 5 ust. 5 dyrektywy.

Komisja uważa, że Irlandia uchybiła przepisom art. 5 ust. 6 dyrektywy ze względu na to, że nie przeprowadziła pierwszego przeglądu wskazania obszarów wrażliwych, co było wymagane najpóźniej do dnia 31 grudnia 1997 r.

Wreszcie Komisja uważa, że nie dostarczając jasnych informacji kartograficznych ukazujących zasięg obszarów właściwych i odpowiednie zlewnie, a także umiejscowienie aglomeracji, do których miał zastosowanie termin 31 grudnia 1998 r., Irlandia

uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 10 traktatu WE.

(¹) Dyrektywa Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotycząca oczyszczania ścieków komunalnych (Dz.U. L 135, s. 40)

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 16 grudnia 2008 r. w sprawach połączonych T-225/06, T-255/06, T-257/06 i T-309/06 Budějovický Budvar, národní podnik przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 10 marca 2009 r. przez Anheuser Busch, Inc.

(Sprawa C-96/09 P)

(2009/C 113/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Anheuser Busch, Inc. (przedstawiciele: adwokaci V. von Bomhard i B. Goebel)

Druża strona postępowania: Budějovický Budvar, národní podnik, Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawach połączonych T-225/06, T-255/06, T-257/06 i T-309/06, z wyjątkiem pkt 1 sentencji,
2. ostatecznie rozstrzygnięcie sporu przez oddalenie żądania przedstawionego w pierwszej instancji lub ewentualne przekazanie sprawy do Sądu Pierwszej Instancji celem ponownego rozpoznania oraz
3. obciążenie kosztami postępowania skarżącej w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że:

1. Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo, odmawiając Urzędowi kompetencji w przedmiocie ustalenia, że Budvar nie dopełniła obowiązku udowodnienia praw zgodnie z art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 (¹), w sytuacji gdy istniały poważne wątpliwości w odniesieniu do ważności tych praw (podnoszone nazwy pochodzenia „BUD”).

2. Sąd Pierwszej Instancji błędnie zinterpretował jakościowe i ilościowe elementy wymogu prawa wspólnotowego „używania w działalności handlowej” zgodnie z art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94. Stwierdził on po pierwsze, że wymóg ten należy interpretować w ten sposób, że obejmuje on jakiegokolwiek używanie o charakterze handlowym niemierzące się w sferze prywatnej, stwierdzając w szczególności, że inaczej niż w odniesieniu do znaków towarowych nie jest wymagane rzeczywiste używanie podnoszonego prawa, o którym mowa w art. 8 ust. 4 tego rozporządzenia. W tym kontekście dopuścił on możliwość uznania bezpłatnych dostaw za używanie w działalności handlowej oraz za używanie w ramach innej funkcji (używanie raczej jako znaku towarowego niż jako nazwy pochodzenia). Po drugie, zaskarżone orzeczenie w sposób błędny dopuszcza możliwość wzięcia pod uwagę używania, które miało miejsce po zgłoszeniu przeciwstawianego znaku towarowego, pomijając w ten sposób fakt, że aby wcześniejsze prawo mogło stanowić podstawę sprzeciwu zgodnie z art. 8 wszelkie przesłanki tej podstawy muszą być spełnione w chwili dokonywania zgłoszenia, wobec którego wniesiono sprzeciw. Po trzecie, Sąd błędnie zinterpretował art. 8 ust. 4 wspomnianego rozporządzenia, stwierdzając, że można wziąć pod uwagę także takie używanie, które miało miejsce w innych państwach niż państwo, w którym istnieje podnoszone prawo, o którym mowa w art. 8 ust. 4 wspomnianego rozporządzenia, jako odstępstwo od zasady terytorialności.

3. Sąd Pierwszej Instancji dokonał także błędnej interpretacji wymogu „znaczenia większego niż lokalne”. Zasadniczo uznał on, że wymóg ten jest spełniony, jeśli podnoszone prawo, o którym mowa w art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, ma swoje źródło w państwie trzecim a jego zakres został rozszerzony na dwa państwa członkowskie Unii Europejskiej. Nie zbadał on natomiast, czy sporne prawo uzyskało znaczenie większe niż lokalne w tych dwóch państwach członkowskich, w odniesieniu do których jest ono podnoszone, otwierając w ten sposób możliwość uzyskania praw, o których mowa w art. 8 ust. 4 wspomnianego rozporządzenia, poza Unią Europejską.

4. Drugą podstawą odwołania jest naruszenie art. 8 ust. 4 lit. b) w związku z art. 74 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94. Przesłanką art. 8 ust. 4 lit. b) tego rozporządzenia jest to, że prawo przyznane w państwie członkowskim musi upoważniać Budvar do zakazania używania przeciwstawianego znaku towarowego. Izba Odwoławcza ustaliła, na podstawie dowodów przedłożonych przez strony i stosując utrwaloną zasadę, zgodnie z którą ciężar dowodu w prowadzonych w ramach OHIM postępowaniach w sprawie sprzeciwu spoczywa na zgłaszającym sprzeciw, że Budvar nie udowodniła, iż na podstawie prawa krajowego obowiązującego czy to we Francji czy w Austrii posiadała prawo zakazu używania znaku towarowego „BUD”. Sąd Pierwszej Instancji stwierdził jednak wbrew normom zawartym w art. 74 ust. 1 i art. 8 ust. 4 lit. b) wspomnianego rozporządzenia, że OHIM powinien, poza argumentami stron przeanalizować także ex officio prawo i okoliczności prawne stano-

wiące uzasadnienie podnoszonych praw, o których mowa w art. 8 ust. 4 rozporządzenia, a nie oddalić sprzeciw z powodu braku dowodów na istnienie podnoszonych przez Budvar praw.

5. Podsumowując, zaskarżony wyrok Sądu Pierwszej Instancji dokonał takiej wykładni art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94, którą trudno jest pogodzić z brzmieniem tego przepisu i której nie da się pogodzić z celem rozporządzenia nr 40/94 polegającym na utworzeniu, w ramach zamiaru promowania wewnątrzspółnotowej wymiany handlowej, dobrze funkcjonującego, jednolitego dla całej Wspólnoty prawa znaków towarowych.

6. Każde z tych naruszeń prawa, których dopuścił się Sąd Pierwszej Instancji, doprowadziło do stwierdzenia nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej, a zatem każde z nich oddzielnie stanowi powód uchylecia zaskarżonego wyroku.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz. U. 1994, L 11, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Czeskiej

(Sprawa C-100/09)

(2009/C 113/50)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: L. Jelínek i P. Dejmek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Czeska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Komisji 2007/14/WE z dnia 8 marca 2007 r. ustanawiającej szczegółowe zasady wdrożenia niektórych przepisów dyrektywy 2004/109/WE w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym (¹), a w każdym razie nie powiadamiając o tych środkach Komisji, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 24 tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy do prawa krajowego upłynął w dniu 8 marca 2008 r.

(¹) Dz.U. 2007 L 69, s. 27.